

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania K. S.-Ł. i K. [...] Spółki z o.o. w S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
o objęcie ubezpieczeniem społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 stycznia 2020 r.,
zażalenia odwołującej się K. S.-Ł. na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 września 2019 r., sygn. akt III WSCU [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 2 września 2019 r., sygn. akt III WSCU [...], odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 października 2018 r., sygn. akt III AUa [...], oddalającego apelację ubezpieczonej w sprawie o objęcie ubezpieczeniem społecznym.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego złożył pełnomocnik ubezpieczonej, który wyjaśnił, że wskazana przez niego w treści skargi kasacyjnej data doręczenia wyroku wynika z oznaczonej na nim odręcznie daty wpływu 5 grudnia 2018 r., która zwyczajowo jest przez niego umieszczana na korespondencji przychodzącej w dniu jej odebrania. Wyjaśnił, że obecnie nie ma

możliwości zweryfikowania przyczyn ewentualnych rozbieżności między elektronicznym potwierdzeniem odbioru (EPO) a datą wskazaną w treści skargi, ale jest to najpewniej „błąd zapisu”.

Sąd Apelacyjny ustalił, że pełnomocnik ubezpieczonej w terminie ustawowym złożył wniosek o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem; wyrok z uzasadnieniem wysłany z Sądu na wskazany adres kancelarii pełnomocnika odebrał upoważniony pracownik E. K.-C., wpisując odręcznie datę odbioru 4 grudnia 2018 r.; taka też data została widnieje w EPO. W dniu 5 grudnia 2018 r. EPO wpłynęło już do Sądu, co zostało potwierdzone sądowym datownikiem. Skarga kasacyjna została nadana w urzędzie pocztowym w dniu 5 lutego 2019 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, skarga kasacyjna została złożona po terminie. Sąd wziął pod uwagę, że dla skuteczności doręczenia istotne było odebranie przesyłki przez upoważnionego pracownika kancelarii, a nie osobiście przez pełnomocnika. Pełnomocnik przy tym nie kwestionował, że E. K.-C. była pracownikiem kancelarii umocowanym do odbioru korespondencji. Natomiast kwestia wewnętrznej organizacji pracy kancelarii dla skuteczności doręczenia była prawnie obojętna.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 września 2019 r. ubezpieczona, reprezentowana przez pełnomocnika, zaskarżyła w całości.

Zarzucono obrazę prawa procesowego, to jest art. 133¹ § 2 k.p.c., przez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie doręczenia zastępczego uprawnionemu pracownikowi w osobie E. K.-C., podczas gdy mecenas E. K.-C. nie pozostaje związana ze pełnomocnikiem ubezpieczonej stosunkiem prawnym i jest samodzielnym przedsiębiorcą, która w dacie doręczenia prowadziła kancelarię w tym samym lokalu co pełnomocnik ubezpieczonej. E. K.-C. nie posiadała również w dacie doręczenia pocztowego pełnomocnictwa do odbioru korespondencji tego rodzaju, co wyklucza możliwość przyjęcia, że w sprawie nastąpiło skuteczne doręczenie zastępcze.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zarządzenie ponownego doręczenia mu wyroku Sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem.

Wniósł, ponadto, o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów powołanych w treści zażalenia.

Organ rentowy, w odpowiedzi na zażalenie, wniósł o jego oddalenie w całości, zasądzenie od skarżącego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych, a także, z ostrożności procesowej, o nie obciążanie organu rentowego kosztami postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie przyjmuje się, że do dokonywania doręczeń pism sądowych profesjonalnym pełnomocnikom stosuje się art. 138 § 2 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 października 1998 r., II CKN 11/98, LEX nr 1214636; z 3 października 2000 r., I CKN 911/00, LEX nr 532135). Upoważnienie do odbioru pism sądowych jest czynnością, której dokonanie nie wymaga zachowania żadnej szczególnej formy i można o jego istnieniu wnioskować na podstawie innych czynności i zachowań osób, których to dotyczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2001 r., V CZ 85/01, LEX nr 558339). W rezultacie ocena, czy w niniejszej sprawie do skutecznego doręczenia pełnomocnikowi ubezpieczonej odpisu wyroku Sądu Apelacyjnego z 29 października 2018 r. doszło 4 grudnia 2015 r. czy też dzień później (jak twierdzi pełnomocnik ubezpieczonej), uzależniona jest od tego, czy E. K.-C. (która potwierdziła odbiór przesyłki) była osobą upoważnioną do odbioru korespondencji przeznaczonej dla adwokata P. Z.. Pełnomocnik ubezpieczonej twierdzi, że nie udzielał tej osobie upoważnienia do odbioru korespondencji i podkreślił, że w jego jednoosobowej kancelarii zasadą jest osobiste odbieranie przez niego korespondencji. Zatem wyjaśnienia wymaga to, czy akta sprawy potwierdzają tę zasadę oraz to, dlaczego E. K.-C. miała możliwość i czuła się upoważniona do odebrania przesyłki sądowej adresowanej do adwokata P. Z. na adres Kancelaria [...], [...] S., ul. S. [...].

Sąd Najwyższy w ramach postępowania zażaleniowego nie ma możliwości zweryfikowania ujawnionych okoliczności, a przede wszystkim wyjaśnienia relacji występujących między adwokatem P. Z. a E. K.-C. w kontekście dyspozycji zawartej w art. 138 § 2 k.p.c. Zachodziła zatem konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[aw]